

1. KAPITOLA

* * * * *

SNY

1.

Ó z božské zrozený krve Trójane, Anchísův synu,
je snadný v podsvětí sestup:
černá Dítova brána je dokořán ve dne v noci,
avšak vrátit se nazpět a vystoupit nahoru na vzduch,
to je práce a trud!

– *Aeneis*, 6. kniha, překlad Otmar Vaňorný

Oranžový plynný obr Zeus visel nízko nad obzorem, obrovský a těžký, a vydával slabou načervenalou záři. Kolem něj se na temném pozadí kosmu rozkládalo jasné pole hvězd, zatímco dole se pod bdělým pohledem obra táhla šedá pustina posetá kameny.

V prázdné krajině stál hlouček budov. Kupole, chodby a uzavřené prostory s okny představovaly v jinak nehostinném prostředí jediné teplé a přívětivé místo.

Kira se ve stísněné laboratoři stanice snažila vytáhnout z výklenku ve stěně genový sekvenátor. Přístroj nebyl příliš velký, ale zato těžký a ona ho nemohla pořádně chytit.

„Krucí,“ zahučela a zkusila ho vzít jinak.

Většina zařízení zůstane na Adrasteie, měsíci o velikosti Země, jehož zkoumáním strávili poslední čtyři měsíce. Většina, ale ne všechno. Genový sekvenátor patřil k základní výbavě každého xenobiologa a všude ji doprovázel. Kolonisté, kteří brzy dorazí na palubě *Shakti-Uma-Sati*, kromě toho přivezou nové, lepší modely, ne takový laciný cestovní, jakým Kiru vybavila společnost.

Znovu zabrala. Prsty jí sklouzly a kovová hrana jí rozřízla dlaň. Kira se prudce nadechla. Pustila přístroj a prohlédla si ruku. Z tenké linky na kůži jí prýštila krev.

Zašklebila se a tvrdě uhodila do sekvenátoru. Nijak to nepomohlo. Zraněnou ruku nechávala sevřenou v pěst, přecházela po laboratoři sem a tam a zhluboka dýchala, zatímco čekala, až bolest odezní.

Za normálních okolností by ji odpor přístroje nepodráždil. Za normálních okolností. Ale dnes na ni doléhaly obavy a smutek. Ráno odletí. Odstartují, aby se připojili k transportní lodi *Fidanza*, která už čekala na oběžné dráze kolem Adry. Za několik dalších dnů ona i zbytek desetičlenného průzkumného týmu zahájí hibernaci, a až se o dvacet šest dnů později proberou v soustavě 61 Cygni, jejich cesty se rozejdou. Potom neuvidí Alana... vlastně ani nevěděla, jak dlouho. Přinejmenším měsíce. A jestli budou mít smůlu, přes rok.

Kira zavřela oči a zaklonila hlavu. Její povzdych plynule přešel v záupění. Nezáleželo na tom, kolikrát tím s Alanem prošli – nebylo to o nic lehčí. Vlastně právě naopak, a Kira loučení vyloženě nesnášela.

Seznámili se vloni na velkém asteroidu, který společnost Lapsang Trading Corp. plánovala vytěžít. Alan tam prováděl geologický výzkum. Čtyři dny – tak dlouho spolu na tom asteroidu strávili. Zaujal ji Alanův smích a rozčepýřené měděné vlasy, ale největší dojem na ni dělala jeho pečlivost a píle. Byl ve své práci dobrý a neztrácel hlavu ani pod tlakem.

Kira byla tou dobou tak dlouho sama, až dospěla k přesvědčení, že si nikdy nikoho nenajde. A přesto jako zázrakem do jejího života vstoupil Alan a rázem měla na koho se těšit. A někoho, kdo se těšil na ni.

Dál spolu komunikovali, posílali si dlouhé holovzkazy napříč galaxií a díky štěstí a úřednickému manévrování se jim podařilo zařídit si několik dalších společných umístěnek.

Ale nestačilo to. Ani jednomu z nich.

Před dvěma týdny si požádali o svolení být přidělováni ke stejným výpravám jako pár, ale neexistovala záruka, že jejich žádost bude schválena. Lapsang Corp. expandovala do příliš mnoha oblastí a řídila příliš mnoho projektů. Zaměstnanců byl dlouhodobý nedostatek.

Jestli jejich žádost zamítnou... jediným způsobem, jak dosáhnout toho, že by mohli dlouhodobě žít spolu, by byla změna zaměstnání. Mu-

seli by si najít práci, která nevyžaduje tolik cestování. Kira k tomu byla ochotná – dokonce minulý týden procházela nabídky na netu –, ale neměla pocit, že může žádat od Alana, aby se kvůli ní vzdal své kariéry u společnosti. Zatím ještě ne.

Zatím mohli pouze čekat na verdikt. Vzhledem k tomu, jak dlouho trvalo, než zprávy doputovaly zpátky na Alpha Centauri, a vzhledem k pomalosti oddělení lidských zdrojů mohli odpověď očekávat nejdříve na konci příštího měsíce. A tou dobou už budou s Alanem odesláni do různých koutů vesmíru.

Celé jí to lezlo na nervy. Její jedinou útěchou byl samotný Alan – kvůli němu to stálo za to. Chtěla jednoduše být s ním a neřešit všechny tyhle nesmysly.

Vzpomněla si, jak ji poprvé objal i jak krásné to bylo, jak jí připadalo, že je u něj v teple a v bezpečí. Vybavila si dopis, který jí napsal po prvním schůzce, i všechny upřímné, něžné věci, které říkal. Ještě nikdo před ním o ni tak neusiloval... Vždycky si na ni udělal čas. Vždycky se k ní choval laskavě, v malých i velkých věcech, jako třeba když pro ni před její cestou do Arktidy vyrobil pouzdro na její čiplab.

Ty vzpomínky vykouzly na její tváři úsměv, ale ruka ji pořád bolela a Kira nedokázala zapomenout, co přinese ráno.

„Tak pojď, ty šmejde,“ řekla, přistoupila ke genovému sekvenátoru a vši silou zabrala.

S nesouhlasným zaskřípěním se konečně pohnul.

2.

Toho večera se celý tým shromáždil v jídelně, aby oslavili konec mise. Kira neměla náladu na zábavu, ale tradice byla tradice. Ať už nějaká expedice proběhla bez problémů, nebo ne, její ukončení představovalo významný předěl.

Oblékla si šaty – zelené se zlatým lemováním – a hodinu si upravovala vlasy do vysoko vyčesaných loken. Nebylo to bůhvíco, ale věděla, že Alan její snahu ocení. Vždycky ji oceňoval.